

Erkeklik Kanunu

Nureddin Yıldız'ın 03.12.2017 tarihli (309.) Hayat Rehberi dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Allah'ın kullarıyız. Bu dünyada var olma nedenimiz de annelerimiz-babalarımızın evliliğinden bir çocuk olarak yaratılmak değildir, o anca filmin son sahnesidir. Allah'ın kulu olduğumuz ve Allah kulluğumuzu sınamak istediği için buradayız. Kur'an-ı Kerim'de Allah Teâlâ'nın açık şekilde ilan ettiği bir gerçektir bu:

الَّذِي خَلَقَ الْمَوْتَ وَالْحَيَاةَ لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا

“Hanginizin daha güzel işler yapacağını görmek için ölümü ve hayatı yarattı.”

Hepimiz bir kulluk imtihanı geçirmek için varız ve bu, annemizin karnından dünyaya gelip mezarın karnına gireceğimiz ana kadar devam eden bir süreçtir. Devletin bir yere sosyal konutlar inşa edip bizim de oraya yerleşmemiz, yakındaki bir okula çocuklarımızı kaydettirmemiz türünden maceralarımız, mesele olup bittikten sonra gördüğümüz işlerdir. Bunlara takılamayız. Asıl bilmemiz gereken şudur: Bu dünyadayken aldığımız her nefes imtihan içindir. Bu imtihanı beceremediğimiz kadar varlık sebebimizi ispat etmiş olacağız, beceremediğimiz kadar da kötü durumda olacağız, maazallah.

Allah Teâlâ sınamak için bizi var etmiştir ve herkes, hayatı boyunca yüzlerce sınanma çeşidi görür. Ama insanoğlunun en büyük imtihanı, kendisi gibi başka insanlarla bir arada bulunma durumudur.

Teşbihte hata olmayacağı kaidesiyle özet olarak ifade edelim: Bir insanın ormanda bin ayıyla aynı yaşam ortamını paylaşmak zorunda olduğunu düşünün. Bu insan için bin ayının veya kurdun ortasında yaşamaya çalışması bir imtihandır ve Allah onu orada görmek istiyordu. Ama gelin görün ki bin insanın arasında yaşamak bundan daha zordur. Bin ayının insana edeceği/edemeyeceği şeyler bellidir ve aylarla anlaşmak, sonra değişmeyecek bir kuraldır. Aylar onlara zarar vermeyeceğinizi, yavrularına dokunmayacağınızı anladıklarında insana yardımcı bile olurlar, zarar vermek şöyle dursun. Ama bugünün dostu olan insanın yarın aklından neler geçeceğini bilmek mümkün değildir.

Bin insanla bir arada geçirilen ömür, bin ayıyla geçirilenden daha çetindir. Çünkü bin akılla bin akılsız ayı aynı değildir. İnsan üretiyor, düşünüyor, hilesi, menfaati var; ayının derdiyse bulduğunu yemektir, on yıl sonrasının taksitlerini düşünmez. Ayının insanla kavgası, o anda bulunduğu bir tavuğu yiyebilmek, yemeğine karışılmasını engellemekten ibarettir. Anne-baba da olsa insanın insanda planları, hesapları vardır. Menfaatler kesişir, sürtüşür.

Allah'ın dünyada imtihan için bizi var etmesinin yüzlerce alternatifi vardır. Sağlıktan fakirliğe kadar saymaya bir başlasak uzun bir 'imtihan çeşitleri' listesi oluşturabiliriz. Zaten hayatın bizatihi kendisi, yaşama mücadelesi vermek dahi bir imtihandır. Bunların en risklisi, insanın kendisi gibi bir insanla-grupla yaşamak zorunda olmasıdır. Dağda tek başına kalmak donma tehlikesini doğurur ama mağaraya girip ara sıra da hareket etmek donmaktan kurtarır. Gelin görün ki verdiği doğalgazın faturasını bekleyen biriyle muhatap olmak zorunda kalması, insanı dağda donma tehlikesinden daha çok zorlar; kışın ortasında gazını kesebilir, faturasını ödemediği sürece gaz sağlamamakla tehdit edebilir, donmak üzere olman da onu rahatsız etmez.

Furkan suresinin 20. ayetinde Rabbimiz bu hakikati gözümüzün önüne getirmektedir:

وَجَعَلْنَا بَعْضَكُمْ لِبَعْضٍ فِتْنَةً

“Sizi birbiriniz için fitne yaptık.”

Buradaki 'birbiriniz' ifadesi anne-babayla evlat için, akrabalar veya şirket arkadaşları için de elbette geçerlidir. Fitne illa kötü bir manaya gelmez, 'imtihan kaynağı' demektir. Beş Müslüman'ın bir cami inşa etmek için bir araya geldiğini görseniz arsa sahibiyle anlaşmaktan iskân almaya varana kadar bir sürü dertleri olduğunu da görebilirsiniz. Ama bütün bunların üzerindeki en büyük sorunları, bir araya gelip derneği kuranların kongrede yaşayacakları sürtüşmeden başka bir şey olmaz. Siyaset yapmak için parti kuran bir grup Müslüman, dışarıdan birileri o partiyi çökertmeden önce birbirlerini çökertmekle yüzleşir. İnsanların birbirinin fitnessi olması bu demektir.

Ayetin devamındaki, "kimin sabredeceğini görmek için" ifadesi, sosyolojinin ve psikolojinin keşfedemediği hikmettir. Hayat, sabredebilenlerin yaşadığıdır. İnsan doğabilmek için bile dokuz ay sabreder. Yürüyebilmek için bir sene, konuşabilmek için bir sene daha, evlenmek için yirmi sene daha sabreder. Hatta insan binlerce kere iğne vurulsa bile iyileşemeyeceği bir ağrıya tutulur, ölüp kurtulmayı diler ama ölmek için bile sabretmek zorundadır.

Ayetin sonunda Allah Teâlâ şöyle buyuruyor:

وَكَانَ رَبُّكَ بَصِيرًا

"Rabb'in her şeyi görür."

Bu ayet-i kerime sosyoloji ilminin temelini konursa sosyoloji bir felsefe olmaktan çıkar, hayatın sorunlarını çözen bir pratik hâline gelir. Sosyolojinin insanın problemlerine bir çözüm getiremeyip bol bol anket çalışması üzerinden ilerlemesi, yaratandan ayrı bir düşünce kurmasından kaynaklanır. Hâlbuki "yaratana, herkesten iyi bilmez mi?" (Mülk suresi, 14. ayet)

Hayata imtihan için geldiğimiz ve bunun en ağır çeşidinin de insanın insanla bir arada yaşamak zorunda olması gerçeğinin zirvesi, eşlerin birbirleriyle yaşamak zorunda olmalarıdır. İmtihanların en ağırları insanlarla bir arada olmak, bunun en ağırları da eşlerin ilişkisidir. İnsan iş yerinde olup bitenlere sinirlense işi bırakabilir, cami derneğindeki görevine devam etmek istemezse görevinden ayrılabilir, siyasete veda edebilir; ama çocuklarının anasını/babasını bıraktım demekle bırakamaz. İnsan ailesini bırakamaz, zaten hayatta hep bir yerleri bırakıp ailesine gider. Eşi insanın adeta kendisi gibidir. Kimse kendini bir kenara bırakamayacağına göre eşini de bırakamaz.

Bu sebeptendir ki Rabbimizin kâinatta koyduğu en büyük kanun, eşlerin birbirine mahkûm olma kaidesidir. Bu bağımlılık birbirimizin imtihanı olmamız sonucunu getirir. Enfal suresinin 28. ayetinde Allah Teâlâ kulaklarımıza bir küpe takmaktadır:

وَاعْلَمُوا أَنَّمَا أَمْوَالُكُمْ وَأَوْلَادُكُمْ فِتْنَةٌ وَأَنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ أَجْرٌ عَظِيمٌ

"Şunu bilin ki mallarınız da çocuklarınız da fitnenizdir. Bir de unutmayın ki büyük ecir Allah katındadır."

İnsana çocukları, onlarla imtihan olması için verilmiştir, çocuklarının da onunla imtihan olması için. Kendi katında büyük bir ödül hazırladığını, insana mallarını ve çocuklarını verdiğini söyledikten sonra söylemektedir Rabbimiz. Öyleyse Allah katındaki büyük sevaplar insanın ailesindeki başarısına ve malını kullanmasındaki keyfiyete bağlanmıştır.

Bu hakikati böylece bilmeyip evliliği rahatlık ve keyiften ibaret zannedenler mahkeme kapılarında sürünmek zorunda kalırlar, iyi ihtimalle de bir stresten diğerine geçtikleri bir hayatı yaşarlar. Bu kişilerle işten çıktıktan sonra üç saat dışarıda oyalanıp eşi uyuduktan sonra eve girmeyi düşünenler aynı kişilerdir. Zihinlerinde eşlerine karşı düşünceleri, "Allah'ın bu belası nereden başıma düştü" şeklindedir. Yaratandan ayrı, yaratılmışların sistemiyle düşünmek bu doğal sonucun nedenidir.

Delikanlılar 'adamlık' maratonuna başlamalarından itibaren kendilerini, içten içe bir kadın kovalamacası ve düşmanlığının içinde bulurlar. Aynı durum genç kızların 'kadınlık' maratonuna başlamalarının ardından görülür; hem baba evinden gelip almasını bekledikleri hem de Allah'ın belası olarak gördükleri, (muhtemelen zalimdir de) acaba nasıl bir zalim olacağını düşündükleri erkek anlayışıyla yaşarlar.

Bu şeytanın tezgâhıdır. Erkeği kadına, kadını erkeğe henüz evliliğine on sene varken bile kırdırmaya çalışıp bu konuda yatırım yapar şeytan. İblis'in bu dikişi büyük oranda da tutar. Erkek kasasını kadın peşinde boşaltır, kendi babasına söylemediği güzel sözleri kayınpeder adayına söyler ama arkadaşlarıyla baş başa kaldığında da belasının ne zaman başına geleceğini endişeyle merak ettiğini söyler. Bu, acı bibere para verip almaktan daha komik bir şeydir.

Acı biberden bile lezzet almanın hayatın sırrını yakalamakla ilişkisini keşfedenler şeytana ve dedikodulara kulak asmayarak yaşarlar, dedikodulara bel bağlayanlar ise 'bela' olarak gördükleri bir erkek/kadın ile evlenirler. Bu ikinci durum akıllılık değil, Müslümanlık hiç değildir. Zira Allah, insana huzur kaynağı olacak yuvalar yarattığını haber vermektedir.

İnsanoğlu aslında bir huzur yuvası olması gereken evini ne yapıp da bela kaynağına döndürdüğünü iyi düşünmelidir. İbrahim aleyhisselama çocuklar verdiğini, torunu Yakub'u da bir mutluluk kaynağı olarak bahsettiğini söylüyor Allah. İnsan bu gerçeğe, çocuğunun ve torununun huzur ve mutluluk kaynağı olması gerçeğine ne yapmıştır ki korku ve endişe sebebine dönüştürmüştür onları? Allah'ın mahlûkatına Allah'tan kopmuş bir aile ocağı modeli dayatılmıştır da insanlar yirmi katlı kocaman binalarda mutluluğu mumla aramaktadırlar. Bunun hesabı kimden sorulacaktır? Anadolu'da bir soğanı ikiye bölüp ekmekle yedikten sonra birbirine sarılarak uyuyan, evliliğinin sekseninci senesinden bile ilk gün olduğu kadar keyif alan ihtiyarların mutluluğunu şimdi yeni evli çiftlerde bile niye bulamıyor insanlık? Madem apartman, otomatik kapı ve gelinlikle oluyor...

Bu kokuşmuş Batı düzeni bizi o kadar da ilgilendirmiyor aslında; ama insanlığın hâlâ Batı'nın elinde bir medeniyet, bir çözüm varmış gibi ardından gidiyor olmasının acı faturalarını da konuşmak gerekiyor.

Aile düzeninde ev, kadın ve erkekten oluşur. Allah verirse çocuklar, torunlar da olur ama asıl erkek ve kadındır. Bu temelden sonraki ilk gerçek de Allah'ın erkeği sorumlu tutmasıdır. Erkeklik Allah'ın önünde mesul olmaktır. Nisa suresinde erkeklerin ailede sorumlu taraf olduğunu buyuran ayet, yüz defa kıyamet kopsa ve biz her seferinde yeniden dirilsek yine orada duracaktır. Allah'ın değişmez kanunu olan bu ayeti erkeğimiz ve kadınımla bileceğiz.

Erkek sorumludur. Peki, nereden sorumludur? Evin elektriğinden, gazından, kirasından, ev ahalisinin yeme-içmesinden, eğitiminden elbette sorumludur. Ama bu kadardan ibaret değil: Kadının nazından ve şımarıklığından da sorumludur. Erkek demek, şımaran kadına el kaldıran değil, onu bile başarıp kıvamında tutabilen demektir –tıpkı Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem yaptığı gibi. Erkeklik kanunu odur ki erkek, cihatta kullandığı gücünü evinde kullanmaz.

Hatta Rabbimiz asla unutmamız gereken bir başka kanunu hatırlatmaktadır: Mümteherine suresinin 8. ayetinde kâfirlerle ilişkimizden bahsederken, "sizi topraklarınızdan sürmeyen, size silah doğrultmayan kâfirlere karşı insanca davranmanız ve adil olmanız gerekir" buyurmaktadır. Ebediyen cehennemde kalacak bir mahlûk olan kâfire karşı bile böyle davranmaktan söz ediliyor. Hayatında 'Allah' dememiş birine böyle davranmak gerekiyor. Çünkü Allah böyle kâfirlere bile olsa iyi davranan kullarını sever.

Bir de düşününüz ki kendisi gibi namaz kılan, iffetine düşkün, oruç tutan bir kadını söz konusu edeceğiz ve üstelik bu kişiden kıyamet günü sorumluyuz. Bu kişiye nasıl davranmak gerekecektir? Hangi Müslüman kadının suçu 'Allah yoktur' diyen kâfirin suçundan daha büyüktür?

Müslüman erkek olarak bulunduğu yerde kâfire gösterilecek tavırdan sorumlu tutulan ve insanlığından dolayı ona iyi davranmayı emreden Allah'ın yine Müslüman ve sorumlu olarak evinde görmek istediği erkek, evindeki hanımına kâfire bile gösterilmeyecek bir tavrı gösteremez. Üstelik bunu "Allah'ın verdiği haklar ve yetkiler" gibi bir kılıfın ardına saklanarak yaptığını düşünmesi şeytanın o erkeklığı sömürmesinden başka bir şey değildir. Şeytan o erkeklığı öyle bir bitirmektedir ki sahibi kıyamet günü Allah'ın önüne iflas etmiş bir tüccar gibi çıkacaktır.

Bütün Müslüman erkeklere ve eşlerine Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bir hadis-i şerifini hatırlatalım. Efendimiz aleyhisselam bir gün ashabına, "müflis kimdir?" diye sordu. Ashab-ı kiram, bildiğimiz üzere bu tarifi, sermayesi ve malı olan birinin bu malı kaybedip ticaret yapamaz hâle gelmesine iflas dendiği şeklinde açıkladılar. Resûlullah aleyhisselam, "öyle ama" buyurdu, "yeniden sermaye bulup ticaret yapamaz mı?"

Ashab-ı kiram, "tabii ki yapabilir" dediğinde de "öyleyse niçin bu kişiye iflas etti diyelim ki, bunun yenilenme imkânı vardır" buyurmuş ve şöyle devam etmiş: "Ben size asıl iflas edeni söyleyeyim mi? Dağlar gibi sevap biriktirmiş, o sermayeyle kıyamette Rabbinin huzuruna gitmiştir. Melekler görürler ki büyük bir sevap birikimi vardır. Ama dünyadayken o kişinin dövdüğü biri gelir, sevabı çok olan o kimseyi şikâyet eder, bunun üzerine Allah Teâlâ o dağlar gibi sevapların arasında namazların şikâyet edene verilmesini emreder. Bir başkasına sövmüştür, ona oruçları verilir. Bir başkasının hakkına geçmiştir, haccı ona verilir. Böylece o kişinin sermayesi tükenir. Bu kişi kıyamet günü o sermayeyi yeniden toplayabilir mi? Bundan daha gerçek bir iflas olabilir mi?"

Bu soru üzerine ashab-ı kiram, "hayır ya Resûlallah, olamaz" demişler. Efendimiz de "o zaman gerçek iflas budur, unutmayın" buyurmuş.

Düşününüz ki bir insanın otobüste ayağına basıyorsunuz ve o kişi kıyamet günü geliyor, kıldığınız vitir namazınızı alıyor. Bu bir kerelik hesaptı, adam bir namazı alıp gitti ve mesele kapandı diyelim. Peki, elli sene bir arada yaşadığı hanımının/beyinin bütün namazlarını silip götürdüğünü gördüğünde insan ne düşünecek? Dünyadayken eşinin ağzından "sana canım feda" sözlerini ahirette kimse eşinden duyamayacaktır. Hem eşine zulmedip hem camiye namaza gidiyorsa biri, o kıldığı namazları zulmettiği eşine verecektir.

Dünyadayken ailesine haksızlıkla muamele eden biri henüz ahirete gitmeden melekler onun sermayesine el koymuş olacaktırlar. Ve ahirette temyiz mahkemesi de yoktur. Müslüman bir erkek biriktirdiği sadakaları, yaptığı hayırlı ve güzel işleri, kıldığı namazları kıyamet borsasında eşinin ve çocuğunun onun elinden almasına dünyada razı olmamalıdır. Kul hakkı pazardan, camiden, siyasetten önce evlerimizdedir. Allah bir insanı erkek olarak öne geçirmişse o herkesten önce kul hakkına riayet etmelidir. Hatta o kadar ki insan kıyamet gününde haklı çıkmayı düşünerek dünyadaki hesaplaşmalarda enayi görünmeyi göze almalıdır. Yeter ki melekler dünyada biriken sermayesine el koymayacak olsunlar da evin kadını arkadaşlarıyla toplandığında 'kılıbık' diyerek alay etmiş olsun, diye düşünmelidir. Kıyamet günü rezalet çekmemek için dünyada 'kılıbık olmakla' ithama dahi rıza gösterilebilmelidir.

İnsanlar bir şeyler derler ama bir de meleklerin dedikleri vardır. Meleklerle iman ettiğini bilen ve söyleyen bir mümin, meleklerin ne düşünüyor olabileceğini hesaba katarak hareket etmelidir. Yapılanları görmekte, günün birinde ortaya dökmek üzere yazmaktadırlar.

Acı bir tespit olarak zikredilmelidir ki erkekler, erkekliklerini kaybetmişlerdir –ama kabalıklarını değil, erkekliklerini. Zira Allah Teâlâ yetkilendirdiği niteliğe erkeklik demektir, vurup kırmaya ya da kasanın anahtarını taşıyor olmaya değil. Mesela yeni peyda olan bir erkeklik türünde hem kadının çalışmasını isteyip hem ortalıkta erkeklığı kimselere bırakmadan dolaşmak diye bir manzara görülmektedir. Paranın kadında duramayacağı, erkekte toplanması gerektiğini dikte eden ve

'erkekliğini' bunun bir gereği olarak öne çıkaran erkeklik, tükürülesice bir erkekliktir. Şeriatımızda kadının parası kadınıdır ve onun olan paraya erkek tutamaz. Dinimize göre hiçbir kadın evinin kirasını vermek zorunda da değildir. Erkeğin durumu çok sıkışık olursa harcamalarına dikkat etseydi denir veya çift mesai çalışmalıdır. Erkekliği ağılık değil sorumluluk olarak tanımlayan dine mensup olmak böyle bir sonuç doğurur.

Erkek bilir ki narin, ahlaklı, merhametli olduğu zaman bu vasıfları daima terazisine eklenmektedir. Efendimiz aleyhissalatu vesselam, müminlerin ahlak kadar iyi bir birikiminin olmadığını haber verip "en iyileriniz" diye ayırdığı kimselerin ahlakı en iyiler olduğunu buyurmuştur. Bu demektir ki bir Müslüman kıyamet gününde, kıldığı sabah namazını getirip teraziye koyacağı gibi ahlakını da koyacaktır. Dırdırcı bir kadınla seneler boyunca ahlaken uyuşmaya çalışıp iyi huyluluğunu ispat eden bir adam, o huyundan kazandığı sevapları kıyamet günü tıpkı sabah namazından kazandığı ecirler gibi değerlendirecektir.

Bizim itikadımızda ahlak, iffet, merhamet, tatlı söz tıpkı sabah namazı gibi teraziye girecek işlerden sayılır. Bunlar 'beyefendilik' icabı için değil Allah ahlaklı olunmasını istediği için kuşanılacak tavırlardır. Narin ve merhametli olmanın karşılığı da bir kadından beklenmez, yaratana havale edilir. Yaşadıklarını Allah'a havale etmek muhatabının sonunda Allah'ı karşısında bulması demektir. Allah'ın adını kullanıp kabalılığıyla iş halletmeye çalışmak ise insanı batırır.

Kur'anımız Araf suresinin 199. ayetinde Müslüman'a bulunduğu her yer için geçerli olacak bir profil çizmekte, müminin reflekslerini ortaya koymaktadır:

خُذِ الْعَفْوَ وَأْمُرْ بِالْعُرْفِ وَأَعْرِضْ عَنِ الْجَاهِلِينَ

"Affet, iyilik için uğraş, cahili umursama."

Beş senedir bininci affın da olsa yine affeden adam ol. Ve affetmek bir kenara koyup vakti gelince de "zaten sen..." diye savcılığın dosyaları gibi birikenleri meydana dökmek değildir. İnsan nasıl Allah'tan affı 'silmek' olarak bekliyorsa kendisi de affettiğini silmelidir. İyilik eden adam olmak da karşısındaki böyle istemesinden dolayı değil, Allah böyle buyurduğu içindir. Kadının-çocuğun iyi davranılmayı hak edip etmediği o kadar da önemli değildir; Allah insanı erkek yaptığı ve iyiliğin sorumlusu, iyiliği üretmek zorunda olduğu için öyle olunmalıdır. Seçme hakkı yoktur.

Allah Teâlâ kimi unutmamıştır ki herhangi bir kulunu unutacaktır? Peygamberi sallallahu aleyhi ve sellem, amcasını parça parça eden adam seneler sonra huzuruna geldiğinde onun arkasına geçip namaz kılmasına ses çıkarmamıştır. Bu bizim için örnek değil midir?

Erkeklik affeden adam olmaktır, iyilik için uğraşır ve cahillik edeni muhatap almıyor olmak gibi. İyiliğine karşılık beklemek Avrupalıların bile yapabildiği şeydir zaten. Mümin, yaptığı iyiliğin karşılığını Allah'tan bekler ve her işinin terazisini doldurmasını umar. Karşısındakinden bir şey beklemediğinden de affetmek mümin için bir yük olmaz. İyi olmak neyle gerçekleşiyorsa müminin hedefi de odur.

Erkeğin sorumluluğunun sınırlarını örf değil Allah belirlemelidir. Basit bir örnekle erkekliğin yalnızca 'memurluk' olduğunu söyleyebiliriz. Tepeden bir emir gelir, alınan o emirle dosyaları dizen bir görevlidir erkek. İnsanların ona hürmet edip etmediği önemli değildir, yapılacak işleri kanun belirler.

Ömer bin Hattab radiyallahu anh şöyle diyor: "Bana göre erkek, evde çocuk gibidir. Dışarıda adamlık istendiği zaman adamlaşır. Ama evde çocuk gibi olur."

Kurtubî, tefsirinde "kadınlarla iyi geçinin" ayetini izah ederken bir örnek verir ki gayet dikkat çekicidir. Hazreti Ali'nin çocuğu olan Muhammed ibnül-Hanefiye'yi ziyaret eden Yahya bin Abdurrahman, onu kapıya çıktığında başını büyükçe bir yorganla örter vaziyette ve sakallarından da kokulu bir su damlarken görmüş. Büyük bir âlimi karşısında bu vaziyette görünce irkilip şaşırmış. Yahya bin

Abdurrahman bu manzaraya karşı “hayrola efendim...” türünden sorunca, sahabe terbiyesi görmüş o büyük insan şöyle cevap vermiş:

“Hanım benimle oynuyordu, tam da üzerime kokulu bir suyu boşaltmıştı, sen kapıyı çalınca da bu vaziyette gelmek zorunda kaldım.” Ve erkeklik kanununun ilk maddesi olacak bir cümle söylemiş: “Biz kadınlarla oynadığımız gibi onlar da bizimle oynamak isterler. Adalet de buna karşı çıkmamaktır.”

Ümmetin büyük bir âlimini eşi yorgana sarmış, bir şişe suyu da üzerine boşaltmış ve o âlim insan bu hâlde misafirin önüne çıkıyor. Bu duruma karşılık olarak eşine “biz bu kadar büyük âlimiz, yaptığın işe bak” diye çıkışmıyor da eşi için “ben ona böyle şakalar yapıyorum, onun da bana yapması hakkıdır” diyor. Adamlık gösteriyor. Evet, adamlık budur.

Birleşmiş Milletler binasının olduğu arazide mandalar bile otlamıyorken bizim ümmetimizin kültürü buydu. Erkeklik de budur.

أَلْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah’a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.